

Kdyby se rozbila, urazila bych ochotně celé kilometry, aby mi ji někde opravili.

Žluté světlo nám svítilo na cestu mezi mlýnem a hotelem. Maša se do mě zavěsila, šly jsme pomalu a mlčky.

„Byl to hezký večer?“ zeptala jsem se, když jsme došly na recepci.

Poplácala mě po ruce.

„*Golubka*, ty a tvoje děti jste pro mě velkou útechou.“

Už jsme stály přede dveřmi jejich části hotelu. Jo a Maša si v přízemí nechali jeden pokoj a menší obývací. Vcházelo se k nim přes kuchyni.

„Víkend si zaříd' podle sebe, poradím si sama.“

Soboty a neděle, kdy jsem měla děti, jsem pracovala, jediné v nejnnutnějším případě uprostřed sezony. Po rozchodu s jejich otcem jsem si musela upravit pracovní dobu, nemohla jsem být k dispozici dvacet čtyři hodin denně. Po dohodě s Mašou a Joem jsme na víkendy a pár večerů v měsíci přijali výpomoc. Neměla jsem jinou možnost a stálo mě velké úsilí přenechat část svého území, abych se vyhnula napjatým a nekonečným debatám se Samuelem, ale hlavně abych vynahradila ztracený čas Romy a Alexovi... Vlastně jsem se snažila, abych během času věnovanému rodině do hotelu ani jednou nevkročila. Problém byl ale v tom, že moje děti tam mermomocí chtěly být!

Maša mi pevně stiskla ruce. Tvářila se odhodlaně, ale oči měla smutné. Připomínala mi štvánou zvěř.

„*Golubka*, musíš mi něco slíbit.“

Její hlas zněl naléhavě.

„Všechno, co budeš chtít.“

„Děti ti rostou, nedovol, aby ti je sebral čas... Člověk nikdy neví, co se může stát... Nakonec stejně vždycky odejdou, budou žít svůj život nebo...“

Mohlo mě napadnout, že se znovu vynoří vzpomínky na Emmu a budou ještě palčivější. Co zbylo z rodiny, kterou Jo s Mašou vybudovali?

„Slibuju, Mašo.“

Vzala moji hlavu do dlaní a políbila mě něžně na čelo, jako to dělávala vždycky.

„Ať se trochu vyspíš,“ řekla jsem potichu.

Vyrušilo nás zvonění telefonu v jejím obývacím. Moje podráždění neprošlo bez povšimnutí.

„Jdi, Mašo, ať to nepoloží.“

Naprosto přesně jsem věděla, kdo jí v tuhle hodinu volá. Její přízraky se domluvíly...

„Je trpělivý,“ uklidnila mě. „Bude čekat, dokud to nezvednu.“

Uhnula jsem očima, rty pevně sevřené. Maša mě pohládila po tváři, abych se na ni podívala, poslechla jsem a ona se mile usmála.

„Vysvětlila jsem ti, *golubka*, že to není jeho chyba, jenom poslechl svoji matku...“